

[Chr. A. Christiansen.]

havde, der fremstilledes før Krigen. Hvis der ikke bliver grebet ekstraordinært ind, saa bedres Cykeldæksituationen ikke i en overskuelig Fremtid.

Det er i denne Forbindelse værd at se paa, hvad Cykelfabrikantforeningen har oplyst fornylig i en Henvendelse til Handelsministeriet. Vi har alle set den dygtigt tilrettelagte og energisk førte offentlige Kampanje for Indførsel af Raamaterialer til Cykelfabrikationen, vi har set den populære opsatte Fremstilling af, hvor meget Smør der skal eksporteres til England for hver komplet Cykel, og hvor meget Statstilskuddet andrager, samt at der kan spares 24,64 kg Smør og 15 Kr. 28 Øre Statstilskud pr. Cykel ved at importere Raavarerne og fremstille Cyklerne herhjemme. Cykelfabrikanterne hævder endvidere, at de engelske Overpriser koster Landet en ekstra Smøreksport paa 132 000 kg.

Hvis de fremsatte Oplysninger er rigtige — hvad jeg ikke har nogen Grund til at betvivle —, har vi i det første Halvaar af 1946 indført for 736 000 Kr. Cykler og Cykeldele, men til en Overpris af ca. 50 pCt. mere, end der betales af andre Lande, f. Eks. Argentina, som ogsaa importerer engelske Cykler. I Gennemsnit betaler disse Lande 112 Kr. 89 Øre pr. Stk. medens Danmark før betalte 150 Kr. og nu betaler 165 Kr. pr. Stk. Det forekommer mig, at dette berettiger mig til at rette en Forespørgsel til den højtærede Handelsminister, og det, jeg meget gerne ønsker at vide, er:

1) Er disse Oplysninger rigtige, og i bekræftende Fald, hvad er saa Grunden til, at Danmark betaler denne Overpris?

2) Naar Danmark har faste Priser for Eksporten til England, Priser, der som bekendt ligger under, hvad der kan opnaas ved Eksport til Tredieland, hvorfor er der saa ikke sørget for faste Prisaftaler for vor Import fra England?

Jeg har ikke tænkt mig at bebrejde den høje Regering særlig stærkt, at der er importeret et Parti Cykler, det er mere rationelt end Rulleskøjterne, men jeg maa give Cykelfabrikanterne Ret i, at det valutamæssigt og beskæftigelsesmæssigt er mere paa krævet at importere Raavarer og Fittings til vor hjemlige Cykelfabrikation og bringe denne op paa fuld Kapacitet.

Det siges ogsaa i den nævnte Henvendelse, at England i 1946 i Forhold til 1938 næsten har fordoblet sin Eksport af komplette Cykler, medens Danmark kun har faaet effektueret $\frac{1}{5}$ af en Ordre paa Løsdele, der placeredes i Maj Maaned. Det ser ud,

som om vi er handelsmæssige Sinker, eller der er maaske en anden Forklaring.

Naar der tales om Cykler, er det største Problem imidlertid Gummien; det kan være meget rart med en ny Maskine, men det, der brænder haardest paa, er jo Dæk og Slinger. Der maa gøres en Kraftanstrengelse; samtidig med at der skaffes Raamaterialer til den hjemlige Produktion, maa der importeres et betydeligt Parti Cykeldæk. Den nødvendige Valuta dertil kan saa muligvis spares andetsteds, f. Eks. paa Autodæk til Luksuskørsel.

Flere af de Bemærkninger, jeg har fremsat om Mangelen paa Cykelgummi, kan vel ogsaa gælde med Hensyn til Arbejdstøj.

Der findes i Dag Arbejdere, som bogstavelig talt ikke kan tage Beskæftigelse paa offentlige Pladser og Veje, fordi de saa vilde blive arresteret for Krænkelse af Blufærdigheden. Og Behovet for Arbejdstøj er desværre ikke faldende, men stigende; med den Fart eller rettere Mangel paa Fart, der er paa Fremskaffelsen, ser det ud, som det endnu vil vare 5—6 Aar, før alle faar et Sæt Arbejdstøj, og det normale er vel 2—3 Sæt om Aaret.

Kvaliteten er ogsaa stadig daarlig; Hør-lærred er en daarlig Erstatning for Molskind eller Ravndug. Danske Arbejdere, som før i Tiden var velklædte, ejer i Dag ikke engang Tøj til et Fugleskræmsel i deres Kolonihave — Fugleskræmslerne færdes nu paa Arbejdspladserne. Alligevel er Regeringen stødt over, at Arbejderne ikke er tilfredse. Jeg synes, det vilde være imod Naturen, hvis de var det. Selv om det maaske lyder som et Paradoks, vil jeg alligevel hævde, at det, der er foretaget med Hensyn til Arbejdstøj, kun er Lapperier, og der er endda brugt alt for smaa Lapper, som kun dækker en Brøddel af Hullerne.

De gamle Laser maa nu fornyes. Det er ikke Silkestoffer og brogede Slips, der spørges efter paa Arbejdspladserne, det er Bukser. Arbejderne er klar over, at Luksusvarer maa det helst vente lidt med, men jeg tror ikke, at selv den højtærede Handelsminister kan bibringe dem den Opfattelse, at et Par Bukser, et Cykeldæk eller en Pibe oversøisk Tobak er Luksus.

Desværre ser det ud, som om Luksusvarerne vedbliver at komme først. Vort Handelsliv har ikke alene en stor Pukkel, det har ogsaa en alvorlig social Slagside. For øvrigt kan det kun være med Betænkkelighed, jeg opfordrer den højtærede Regering til at gribe ind — Sporene skræmmer uægtelig. Det vil huskes længe, hvordan Regeringen i Marts fremmede Beskæftigel-